

Het Woord van de Gerechtigheid

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13).

Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het Woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema

e-mail: roel@velemaweb.nl

website: <http://velemaweb.nl>

Eeuwen en Bedelingen

“Gij hebt immers gehoord van de **bediening** [“bedeling”] door Gods genade mij met het oog op u gegeven; dat mij door openbaring het geheimenis bekend gemaakt is....aan de heidenen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te verkondigen en in het licht te stellen (wat) de **bediening** [“bedeling”] van het geheimenis inhoudt, dat van **eeuwen** her verborgen is gebleven in God ... opdat bekend zou worden...naar het **eeuwige** voornemen [“het doel der eeuwen”], dat Hij in Christus Jezus, onze Heer, heeft uitgevoerd” (Ef. 3:2-3, 9-11).

In dit Bijbelgedeelte komen we twee belangrijke woorden tegen die vaak worden verward, maar verre van identiek zijn. Het zijn de woorden “eeuwen” en “bedelingen”. Deze woorden zijn zo verschillend, omdat “eeuwen” met een tijdsperiode hebben te maken en “bedelingen” helemaal niet.

Eeuwen

Het Griekse woord voor “eeuw” is “aioon”. Daarnaast kan “aioon” ook “langdurig tijdperk” of “eeuwigheid” betekenen. Het woord komt meer dan 120 keer voor in het Nieuwe Testament. Het woord heeft niet, zoals in het Nederlands, de betekenis van een periode van honderd jaar. Het bijvoeglijk naamwoord is “aionios” dat “eeuwig” of “lang tijdperk durend” betekent.

(In feite kent de Griek het woord “eeuwig” niet. Als onze Bijbel zegt “in eeuwigheid” (2 Cor. 9:9), dan is dat de vertaling van “in de aioon”. En als de Bijbel zegt “tot in alle eeuwigheden” (Openb. 1:6), dan is dat de vertaling van “tot in de aionen van de aionen”. De Griek beziet de eeuwigheid als een aaneenschakeling van langdurige tijdperken. Toch kan het woord “aioon” ook “eeuwig” betekenen, maar dat moet dan uit het tekst blijken..

"Eeuwen" hebben met een tijdsperiode te maken en "bedelingen" niet.

Er is een groot verschil tussen “eeuwigheid” en “langdurig tijdperk”. Daarom heeft het woord “aioon” en het bijvoeglijke naamwoord “aionios” een tweeledige betekenis en heeft de uitdrukking “eeuwig leven” ook een tweeledige betekenis.

Dit zien we goed geïllustreerd in de volgende verzen:

“En dit is het getuigenis: God heeft ons eeuwig leven gegeven en dit leven is in zijn Zoon. Wie de Zoon heeft [aangenomen], heeft het leven. Wie de Zoon van God niet heeft [aangenomen], heeft het leven niet. Dit heb ik u geschreven, die gelooft in de naam van de Zoon van God, opdat gij weet dat gij eeuwig leven hebt” (1 Joh. 5:11-13).

“Eeuwig” leven heeft hier betrekking op de eeuwigheid en heeft betrekking op het nieuwe leven dat wordt ontvangen bij de wedergeboorte.

Anders ligt de zaak in het volgende vers:

“Strijd de goede strijd van het geloof, grijp het eeuwige leven, waartoe gij geroepen zijt en de goede belijdenis afgelegd hebt voor vele getuigen” (1 Tim. 6:12).

Van “eeuwig leven”, zoals we in 1 Johannes 5 zien, is hier geen sprake. 1 Tim. 6:12 heeft te maken met “langdurig tijdperk leven”. De vraag rijst dan meteen: “Wat is dat lange tijdperk dan en wat heeft dat tijdperk te maken met de goede strijd van het geloof”?

In Marc. 10:30 lezen we:

“Voorwaar, Ik zeg u: er is niemand, die huis of broeders of zusters of kinderen of akkers heeft prijs gegeven om Mij en om het evangelie, of hij ontvangt honderdvoudig terug; nu in deze tijd, huizen en broeders en zusters en moeders en kinderen en akkers, en in de toekomstige eeuw het eeuwige leven”. In Marc. 10:30 betekent “eeuwig leven” “langdurig tijdperk leven” en wordt dit tijdperk in verband gebracht met de toekomstige eeuw (aioon), het Messiaanse tijdperk.)

Voor wat de mens betreft, begonnen “eeuwen” vanaf Adam en is er sprake van twee eeuwen in de 7000 jaar bijbelse geschiedenis van de mens (vgl. Matt. 12:32). Allereerst is er de bijbelse eeuw waarin wij nu leven. We lezen hiervan in de volgende verzen:

“gelijk Hij gesproken heeft door de mond van zijn heilige profeten van oudsher” (lett.: sinds de “eeuw”) is begonnen) (Luc. 1:70).

“Zó zal het gaan bij de voleinding van de wereld” (lett.: van de “eeuw”) (Matt. 13:49).

“een wijsheid echter niet van deze “eeuw”, noch van de beheersers van deze “eeuw” (1 Cor. 2:6,7).

Dit is de “eeuw” waarin onze Heer leefde en het is dezelfde “eeuw” waarin Adam werd geschapen en het is dezelfde “eeuw” waarin wij leven. Deze eeuw omvat een periode van 6000 jaar en gaat strikt genomen terug naar “grondlegging” van de wereld in Genesis 1:2b, waar de Geest van God over de wateren zweefde om de aarde te herstellen ten behoeve van de mens (vgl. Luc. 11:50; Hebr. 4:3).

De “eeuw” die hierop volgt, is de “toekomstige eeuw”, het Messiaanse tijdperk.

We lezen daarvan in de volgende verzen:

“en in de “toekomstige eeuw” het eeuwige leven” (Marc. 10:30).

“in deze tijd en in de “toekomstige eeuw”” (Luc. 18:30).

“en de krachten van de “toekomstige eeuw” gesmaakt hebben” (Hebr. 6:5).

Het zijn deze twee “eeuwen” of tijdsperiodes, de huidige en toekomstige, waarin de menselijke geschiedenis tot en met het Messiaanse vreedrijk zich afspeelt. In de eeuwigheid voor Adam waren er talloze “eeuwen” (Ef. 3:9) en in de eeuwigheid na het Messiaanse tijdperk zullen er ook talloze “eeuwen” zijn (Ef. 2:7), eeuwen waarin God zijn overweldigende rijkdom zal tonen (Ef. 2:7).

Voor alle eeuwen geldt dat onze Here Jezus Christus “*de Koning der eeuwen*” is (1 Tim. 1:17).

Bedelingen

De “eeuw” die volgt, is de “toekomstige eeuw”, het Messiaanse tijdperk.

Een bijbelstudie over het woord “bedeling” zal door veel christenen onmiddellijk geassocieerd worden met de zogenaamde “leer van de bedelingen” uit de Scofield Bijbel. De Scofield Bijbel met voetnoten worden gewoonlijk gezien als bron voor zeven bedelingen die Scofield onderscheidt, te weten:

<u>Bedeling</u>	<u>Periode</u>
1. Onschuld	schepping – val
2. Geweten	val - vloed
3. Menselijke natuur	vloed - Abraham
4. Belofte	Abraham - wet
5. Wet	wet - Golgotha
6. Genade	Golgotha - koninkrijk
7. Messiaanse tijdperk	koninkrijk – nieuwe hemel en aarde

Scofield geeft in zijn commentaar op Genesis 1 de volgende definitie van een bedeling: *“A dispensation is a period of time during which man is tested in respect to his obedience to some specific revelation of the will of God”* [Een bedeling is een tijdsperiode waarin God de gehoorzaamheid van de mens beproeft met betrekking tot een bepaalde openbaring van Gods wil].

Om deze definitie en indeling van bedelingen te beoordelen, dienen we allereerst te weten dat het woord “bedeling” de vertaling is van het Griekse woord “oikonomia”. Van dit woord is ook het Nederlandse woord “economie” afgeleid. Het woord “oikonomia” is samengesteld uit de woorden “oikos” en “nomos”. “Oikos” is het Griekse woord voor “huis”, en “nomos” is het Griekse woord voor “wet”. Letterlijk vertaald, betekent “oikonomia” daarom “huis-wet” en duidt op huishouding (ook van de staat in het woord “economie”), huisbestuur of rentmeesterschap. Zo betekent het Griekse woord “oikonomos” niets anders dan een “rentmeester” of “huisbestuurder”.

Het woord “oikonomia” komen we in de volgende Schriftgedeelten tegen:

1. “geef rekenschap van het huisbestuur van u” (Luc. 16:2-4).
2. “maar doe ik het niet uit eigen beweging, de taak blijft mij toch opgedragen” (1 Cor. 9:17).
3. “om in de bedeling (NBG: voorbereiding) van de volheid der tijden“ (Ef. 1:10, SV).
4. “gij hebt gehoord van de bedeling (NBG: bediening) van de genade van God” (Ef. 3:2, SV).
5. “bediening van het geheimenis” (Ef. 3:9).
6. “dienaar naar het rentmeesterschap (SV: bedeling) van God” (Col. 1:25).
7. “dan door God gegeven leiding [rentmeesterschap] in het geloof” (1 Tim. 1:4).

(Let op dat het woord “bedelingen” in Gal. 4:24 in de NBG vertaling niet de vertaling is van het Griekse woord “oikonomia”, maar aan een ander Grieks woord dat “verbond” betekent.)

Het is interessant dat in het woord “oikonomia” helemaal geen tijdselement zit, net zo min als dat aanwezig is in het woord “economie”.

Alhoewel het woord wel in verbinding staat met tijd in de zin dat rentmeesterschap zich in een tijdsperiode afspeelt, verwijst het woord “oikonomia” zelf op geen enkele wijze naar tijd. Met andere woorden, de definitie van Scofield is fout. Een bedeling heeft niet zo zeer met een tijdsperiode te maken, maar met Gods huisbestuur op zich, waarbij in het bijzonder verwezen wordt naar de rentmeester aan wie het bestuur van het huis is toevertrouwd.

De beheerder is daarbij “*een rentmeester van de velerlei genadegaven van God*” (1 Petr. 4:10). Bijbels gezien vindt er een verandering van bedeling plaats als er een verandering in rentmeesterschap plaatsvindt. We onderscheiden dan vier bedelingen en vier perioden van rentmeesterschap, drie perioden van tweeduizend profetische jaren en één periode van duizend profetische jaren, het Messiaanse koninkrijk:

<u>Periode van rentmeesterschap</u>	<u>Rentmeester</u>
1. Adam - Abraham	(sommigen uit) de volkeren
2. Abraham tot Golgotha (alsmede de Verdrukking)	Jood
3. Golgotha - koninkrijk <i>de bedeling van de genade van God (Ef. 3:2)</i>	Gemeente van God
4. Messiaanse koninkrijk <i>De bedeling van de volheid der tijden (Ef. 1:10)</i>	<u>aards</u> : Jood; <u>hemels</u> : Gemeente van God

1 Corinthiërs 10:32 onderscheidt drie groepen waaruit rentmeesters moeten worden gekozen: de Jood, de Griek (de “heidenen”; de volkeren) en de Gemeente van God. De Jood en de christen zijn eerstgeboren zonen van God (vgl. Ex. 4:22,23; Hebr. 12:23), de volkeren niet. De Jood en de christen zullen heersen in de toekomst, maar over de volkeren zal worden geheerst. In de periode van Adam tot Abraham kunnen we daarom slechts stellen dat er bepaalde personen uit de volkeren zijn geweest die rentmeester waren van de velerlei genadegaven van God.

(De Bijbel is opgebouwd rondom een raamwerk in Genesis 1:1 –2:3. De Bijbel omvat een tijdsperiode van 7 dagen, dat wil zeggen 7000 lunaire jaren (maanjaren), jaren van 360 dagen per jaar. Deze lunaire jaren worden ook wel profetische jaren genoemd. Soms verwijst de Bijbel ook naar tijd die voor of na deze 7000 jaar ligt, maar alleen voor zover ze van belang zijn voor deze 7000 jaar.

Vergelijk Genesis 7:11 met Genesis 8:3,4 om te zien dat 150 dagen gelijkgesteld wordt met 5 maanden, namelijk 5 maanden van 30 dagen. Vergelijk ook Openb. 11:3 met Openb. 11:4 om te zien dat 42 maanden van 30 dagen gelijkgesteld wordt met 1260 dagen. In dit artikel verwijzen alle jaren verder naar lunaire jaren.)

De Bijbel is gebouwd rond een raamwerk dat beschreven is in Genesis 1:1-2:3. Alles wat de Bijbel leert, dient daarom in overeenstemming te zijn met dit raamwerk en met de zeven dagen die in Genesis 1:1-2:3 worden genoemd. Elke leer over eeuwen en bedelingen dient daarom te beginnen in Genesis 1:1-2:3 en in juiste verhouding te staan met de zeven dagen die daar worden genoemd.

Op de volgende bladzijde vinden we een overzicht hoe eeuwen en bedelingen passen binnen dit raamwerk. Elke bedeling omvat twee dagen (2000 jaar) (vgl. 2 Petr. 3:8), behalve het Messiaanse tijdperk dat één dag omvat (1000 jaar).

Hierbij dient opgemerkt te worden dat de bedeling met betrekking tot de Jood 7 jaar minder bedraagt, omdat deze 7 jaar vervuld worden in Openbaring 6-18, de “*tijd van benauwdheid voor Jacob*” (Jer. 30:7). Deze Verdrukking van 7 jaar is een “staartje” van de bedeling van Abraham tot Golgotha, waarin de Jood rentmeester was.

Het begrijpen van het raamwerk van de Bijbel en hoe eeuwen en bedelingen hiermee in verhouding staan, is van fundamenteel belang voor het kennen van de Schrift. Bijvoorbeeld, een correct begrip van bedelingen geeft ondermeer antwoord op de voortdurende discussie onder christenen of de Gemeente wel of niet door de Verdrukking gaat. Het antwoord hierop is vrij eenvoudig als men begint bij het raamwerk van de Schrift en daar chronologisch de opname in plaatst. Dan is het eenvoudig te zien dat de Gemeente niet door de Verdrukking zal gaan. Maar christenen beginnen hun discussie doorgaans op detail niveau en laten zich dan leiden door afzonderlijke verzen die in eerste instantie schijnen te leren dat de Gemeente wel geheel of gedeeltelijk door de Verdrukking gaan.

	Adam – Abraham	Abraham - Golgotha	Golgotha – Koninkrijk	Verdrukking	(Messiaanse) Koninkrijk	
Eeuwigheid	2000 jaar	2000-7 jaar	2000 jaar	7 jaar	1000 jaar	Eeuwigheid
<i>Rentmeester:</i> (1 Cor. 10:32)	(Sommigen uit) de volkeren	Jood	Gemeente van God	Jood	hemels: Gemeente van God aards: Jood	
vorige “eeuwen”	6000 jaar: de “huidige eeuw”				1000 jaar: de “komende eeuw”	komende “eeuwen”
<i>Dagen vanaf Adam</i>	1 2	3 4	5 6	(4)	7	
<i>Dagen vanaf Abraham</i>		1 2	3 4			
<i>Dagen vanaf Golgotha</i>			1 2		3	

Toelichting op het schematisch overzicht

In de 7000 jaar bijbelse geschiedenis van de mens zijn er twee “eeuwen”. De eerste eeuw van 6000 jaar omvat drie bedelingen en de tweede eeuw van 1000 jaar valt samen met één bedeling. Er zijn “eeuwen” en binnen deze eeuwen zijn er één of meer “bedelingen”. Voor wat de mens betreft, begonnen “eeuwen” en “bedelingen” met de schepping van Adam.

“Eeuwen” hebben met tijd te maken en “bedelingen” niet. Omdat “bedelingen” zich wel in de tijd moeten afspelen, worden ze wel over dagen verdeeld, meestal 2 dagen (2000 jaar) en 1 dag (1000 jaar) als het om het Messiaanse tijdperk gaat.

In de Bijbel zien we dat de telling van deze dagen kan beginnen vanaf Adam, vanaf Abraham of vanaf Golgotha. Dit vinden we goed geïllustreerd in de zeven tekenen in het evangelie naar Johannes.

Het evangelie naar Johannes is opgebouwd rond zeven tekenen, die verwijzen naar een bepaalde dag, in overeenstemming met het raamwerk in Genesis 1:1-2:3.

Het eerste teken vinden we in Johannes 2:1-11. Jezus veranderde zes vaten water in wijn op de “derde dag” (Joh. 2:2). Deze derde dag is het Messiaanse tijdperk, en daarom de derde dag gerekend vanaf Golgotha, “twee dagen na” de dood van Christus. Maar het is ook de zevende dag gerekend vanaf Adam. Deze verwijzing naar de zevende dag laat Johannes ook zien. In Johannes 1:29 wordt “de volgende dag” genoemd, dat is de tweede dag. “De volgende dag” in Johannes 1:35 is dan de derde dag en “de volgende dag” in Johannes 1:44 is dan de vierde dag. “De derde dag” in Johannes 2:1 wijst dan drie dagen verder, naar de zevende dag.

De derde dag en de zevende dag kunnen daarom verwijzen naar dezelfde dag. De lezer moet zich daarom steeds bewust zijn van waar af de Schrift met de telling begint.

Het tweede teken vinden we in Johannes 4:40-54. Jezus bracht twee dagen door in Samaria (vers 41), en verwijst typologisch naar de periode dat de Gemeente van God rentmeester is. Na twee dagen (vers 43), op de derde dag, zal Hij zich weer tot Israël keren (Hosea 5:15-6:2; Hand. 15:14-18). Deze derde dag, gerekend vanaf Golgotha, is opnieuw een verwijzing naar het Messiaanse tijdperk, zoals ook het geval is bij het eerste teken.

Het derde teken vinden we in Johannes 5:1-9, waar een man na 38 jaar wordt genezen. Dit getal 38 komen we ook tegen in Deut. 2:14, de tijd dat het volk Israël door de woestijn reisde. Daarna lag het beloofde land in zicht en opnieuw is de typologische verwijzing naar het Messiaanse tijdperk. Bij het derde teken is er geen directe verwijzing naar een derde of zevende dag, maar indirect is dit wel het geval.

Het vierde teken vinden we in Johannes 6:1-14. Ook hier vinden we geen dag vermeld, maar wordt het Pascha genoemd. Het Pascha in Lev. 23 heeft betrekking op de toekomstige verlossing van Israël, wanneer Israël de Heer als “*het Brood des Levens*” zal ontvangen. Het is een verwijzing naar de derde dag vanaf Golgotha of de zevende dag vanaf Adam. Deze zevende dag komen we ook tegen in Matt. 9:2: “*En zes dagen later [op de zevende dag] nam Jezus Petrus en Jacobus en Johannes mee en leidde hen een hoge berg op, hen alleen.*”

De geschiedenis van de verheerlijking op de berg verwijst naar het komende Messiaanse tijdperk, waarin Christus in heerlijkheid zal heersen.

Het vijfde teken in Johannes 6:15-21 geeft typologisch hetzelfde weer: het terzijde stellen van Israël (vers 15), een periode waarin de Gemeente van God rentmeester is (2000 jaar), de Verdrukking van de 69^e jaarweek in Daniël (vers 16-18), waarin het voor Israël “donker” en “onstuimig” wordt, de wederkomst van Christus (vers 19, 20) en het aannemen van Christus door Israël (vers 21a) en het herstel van het land Israël (vers 21b).

Het zesde teken in Johannes 9:1-41, gaat over de genezing van de blinde man op de Sabbat, de zevende dag, en verwijst typologisch naar het Messiaanse tijdperk. Op de zevende dag zal Israël haar Messias zien en verlost worden. Het is de zevende dag (na 6000 jaar), gerekend vanaf Adam.

Het zevende teken in Johannes 11:1-44 heeft te maken met de opstanding van Lazarus. Deze opstanding vond plaats nadat de Heer twee dagen uit Judea weg was (11:6) en Lazarus lag al in vier dagen in het graf (11:17). Israël is al vier dagen in het graf, 4000 jaar gerekend, maar nu gerekend vanaf Abraham en 2000 jaar gerekend vanaf de dood van Christus. Ook verwijst de opstanding (van Israël) naar het Messiaanse tijdperk.

Dagen nemen een belangrijke plaats in binnen het raamwerk van de Bijbel. Christus werd opgewekt “op de derde dag” (Matt. 16:21) en Hij werd opgewekt “na drie dagen” (Marc. 8:31). In beide verzen is de verwijzing naar dezelfde dag. De uitdrukking “na drie dagen” kan daarom niet verwijzen naar “de vierde dag”, maar naar de derde dag. Hierover kan geen twijfel bestaan, zoals we zien in 1 Corinthiërs 15:4, waar Paulus schrijft: “...en Hij is begraven en op de derde dag opgewekt, naar de Schriften”. De Emmaüsgangers verwezen naar dezelfde derde dag, de dag van de opstanding, toen zij zeiden: “...Maar dit is al thans reeds de derde dag, sinds dit is geschied” (Luc. 24:21). Christus herrees “op de derde dag” en “na drie dagen”. We moeten dit verstaan zoals het Oude Testament hiermee omgaat. Het Oude Testament beschouwt een gedeelte van een dag als een hele dag. Een gebeurtenis kan plaats vinden op de “derde dag”, maar op dezelfde wijze ook als “na drie dagen” (Matt. 16:21; Mark. 8:31).

Kijk eens naar Mattheüs 27:63, 64 hoe de uitdrukking “na drie dagen” wordt gebruikt. Zoals het Oude Testament er mee omgaat, gaat het om drie dagen, waarbij delen van een dag als een hele dag worden gerekend. Als een Joodse jongetje zelfs in laatste paar minuten van een dag werd geboren, werd deze dag als een hele dag gerekend van de periode waarin hij besneden moest worden.

Christus herrees op de derde dag en Jona herrees uit de zee op de derde dag. Jona is een tweeledige type van de Here Jezus en van Israël. Israël zal ook “op de derde dag” herrijzen. In Hosea 6:2 lezen we dat God Israël “na twee dagen”, “op de derde dag” (na 2000 jaar), zal doen oprichten. Hosea zegt niet “na drie dagen”, omdat hij het vanuit een ander perspectief ziet. Hij verwijst naar de derde dag, als na het verstrijken van twee dagen.

Conclusie

Een vruchtbare studie van de Bijbel houdt in dat men een juist begrip heeft van “eeuwen” en “bedelingen”, want zij geven een verdere invulling van het raamwerk van de Schrift weer (vgl. Gen. 1:1-2:3). Kennis van dit raamwerk is fundamenteel voor het begrijpen van Gods Woord. We moeten goed beseffen dat de Bijbel zich hoofdzakelijk afspeelt in een periode van 7 dagen (7000 jaar). De Bijbel geeft uitvoerige informatie hoe “eeuwen” en “bedelingen” geplaatst moeten worden binnen dit raamwerk.

Het raamwerk van de Bijbel is sterk typologisch van aard en daarmee laat God zien dat de Bijbel bestudeerd dient te worden volgens de *type-antitype* relatie van de Schrift. Alle details moeten op de juiste wijze binnen het raamwerk worden geplaatst, want anders leidt dit tot verkeerde conclusies, bijvoorbeeld bij een leer dat de Gemeente geheel of gedeeltelijk door de Verdrukking moet gaan. De Gemeente kan niet door de Verdrukking gaan, omdat de opname van de Gemeente plaats moet vinden binnen de bedeling van de Gemeente van God en niet onder ander rentmeester-schap.

Veel christenen zijn terughoudend over “bedelingen” vanwege de “leer van bedelingen” van Scofield. Deze terughoudendheid is terecht, omdat de definitie van “bedeling” van Scofield foutief is.

De definitie is foutief, omdat er geen tijdselement is in het woord “bedeling”, noch kenmerken bedelingen zich specifiek door het beproeven van de gehoorzaamheid van de mens. De indeling van Scofield vindt niet consequent plaats op basis van verandering van rentmeesterschap en daarom moeten zowel zijn definitie als zijn indeling worden afgewezen.

Dit dient geestelijke leiders er niet van te weerhouden om de correcte en natuurlijke indeling van de Schrift onder de aandacht te brengen van de gelovigen voor wie zij verantwoordelijk zijn.

Alle goede bijbelstudie begint bij de eerste hoofdstukken van Genesis, en als daar de correcte basis wordt gelegd, verkleint dat de kans om later, bij de bestudering van de details, wegen in te slaan die tegenstrijdig zijn aan Gods Woord.